

BAÁN TIBOR

Két tétel

I.

*A félreértett gömbölyű
 S a megtagadott másik
 Minden idom a képzelet
 Üvegmeheben látszik
 Mindegyik úgy mint távcsövek
 Foglyaként égi pompa
 Egy túlvilági istenség
 Mutatja őket sorba
 Szabályaik és éleik
 És mindenféle lapjuk
 Között az isteni remény
 Libeg akár a hattyúk
 Kicsodák ők mifélek –
 A szavak földi súlyát
 A nehézkedés kínjait
 Már régesrég elunták
 Repülnek mintha számsorok
 Az örök éjszakában
 Oda hol úr az értelem
 Hol virágzik a Számfu
 A törvények mint óriás
 Tétélei egy tannak
 Amit a föld csak sejtve tud
 Arról ők mindent tudnak*

II.

*Eszméletük: a földi kín
 Virágcserepben álom
 Kinyújtja ringó rügyeit
 Kérőjének a bálon
 És sejtethető hogy legbelül
 Egy láthatatlan térben
 A harmónia hangjait
 Élik át megbűvölten
 A lent a fent a föld az ég
 Mint gyökér és virágzat
 Az egyetértés táncait
 Táncolják szomjas lábban
 Akkor is ha a szembatár
 Mint késsel vágott alma
 E kapcsolatról mit se tud...
 A sorson nincs hatalma*

BAÁN TIBOR (1946) költő, kritikus, esszéista. Kilenc vers- és három prózakötete (tanulmányok, esszé, kritikák, személyes feljegyzések) jelent meg.